

Бюлетин № 9.

Издава д-то на Македонската емиграция в Пловдив.

ИЛИЗА СЕДМИЧНО
Годишен абонамент 50 лв.

Адрес: Редакция „Бюлетин“
ул. Май № 7 Пловдив

Отделен брой 1 лв.

Стожер на Балканската федерация.

Историческото колело на живота върти се безспирно. То върви по своя бавен, но сигурен път неотклонно, като върши своите промени и остава своите следи в природата. Пречките, които се създават искусствено, правят историческия път по-дълъг. Но какво значи времето за природата? Години, десетолетия, столетия даже, са срокове малки за нея. В този период човешките понятия се менят. Вчерашните разбирания не са същите днес. Това, което за нашите предшественици бе идеал, днес е враздна приказка; неморално вчера, днес е модно. Това на което вчера са се покланяли, днес плуят; ланския бог днес е идол и обратно. До толкова понятията са относителни, че даже в едно и също време, се явяват в безброй образи, форми и изрази. Животът върви все напред и напред. Всичко еволюира. Виждате, че синът не мисли тъй

както своя баща, който го е възпитал, изгледал и му е дал образование. Еднаквост в мисленето, шаблонно схващане не трябва да се иска от всички, защото е невъзможно и противоестественно; природата не го търпи, защото тя твори всеки ден. Така е и с отделната личност, с отделните народи, същото е и в обществото.

Всеки народ, всяка страна има своя история. Такава има и Македония. Аз не казвам македонския народ, защото в действителност там не може да се говори за народ в употребявания смисъл на думата, т. е. едно племе от еднакъв произход, с еднакъв език, народност и вяра. Може да се говори за история, на македонските българи, могат и др. народности, населяващи Македония, да говорят за своя история, напр. сърби, гърци, турци, власи, албанци и пр. Но като частица от македон. народ, в смисъл насе-

ляващето я разнородно макед население. От гледището на етнографта, нема в Македония еднородна, синя или слабопрошарена маса, макар бжлгарския елемент да доминира. Взето вкупом обаче, от економическо, географическо и обществено гледище, населението представлява действително едно цело. До като националният въпрос определяше отношенията и съдбата на всички човеци, говореше се за тоя или она народ, за тая или она национална държава. Новите времена влагат в тая форма — държава — или в тоя израз — народ — ново съдържание, което се характеризира вече с своята материалност, в противовес на националния идеализм, и което се направлява от железните закони на политико-економиката. От това гледище Македония представлява едно цело, независимо от разнородността на жителите, които я населяват и може да се третира като самостоятелна териториална единица в нейните географически и економически граници. Само такъво едно разбиране на македонския въпрос е най-правдоподобно и чиято относителност е най-трайна. Значи може да се говори за македонския народ, като едно цело, само в смисъл на неговите економически интереси в неговите географически граници. Така индивидуализирана Македония ще представлява она там-

пон между балканските държавици, (до като вжобще съществуват отделни държави на Балкана), който ще отсече крилете на балканския империализм и тя ще престане да бжде ябжлката на раздора. Всека балканска държава ще заживее сама в себе си, ще зацери вътрешните свои рани, с тех заедно и макед. народ (в пояснения смисъл — съвкупността на различните националности) ще заживее спокойно.

Освободил се от едното робство, политическото, осигурил пжлната свобода на всеки да се развива в културно просветно отношение, той ще отпрати, заедно с целото човечество, усилията си към крайната цел — економическото освобождение. Вжпитал себе си в борба против робството, приложил интернационалният принцип на свободата на местна почва, македонца ще постави основата на балканската федерация. Така свободна и независима Македония ще бжде стожерът на балканския мир и балканската федерация.

Вчера и днес.

На политическият хоризонт на Бжлгария често се явяват бели врани. Последните сж имали тактическата задача не само да спасяват разклатените материални и морални основи на бжлгарския монархизъм, чрез чии-

то окжравени дробове свободно сж дишати всичките буржоазни и дребно буржоазни партии у нас, но и чрез „авторитета и междуджржавните врзки“ на сжщя монархизм „да освободят братята отатжк Рила и Родопите от вековните им притеснители и тирани“. И с настжрвения инстинкт на кржвожадните хищници, те ванаги сж били зловещи предвестници на политическата вакханания, бел терор и разорение на Бжлгария и Македония. Те всякога сж упражнавали цивилизованото бандитство с изгжнчените средства на „модерния парламентаризм“ и чрез богатите и „тайни фондове“ сж всяли разгление и разложение в средата на македонската, тракийската и добруджанската емиграция. Степента на това политическо пиратство се е определяла от размерите на „атмосферното налягане“ на дворцовия вжздуж, дего сж били кондензирани и продължават да бждат сгжстиявани вчерашните завоевателни национални аспирации и днешното контжр-революционни интереси на бжлгарския хищнически капитал, представлявани тжи достойно от всичките управлявали наши партии в политическия спектжр на . . . червения царски салон и от резолюционната инертност на неуправлявалата още страната книжна партия.

„Битието“ на това джржавно „сжзвание“ идеолозите на бжл-

гарския национализм и романтичеия демократизм тжрсежа в всемогжщието на „личния режим“, следователно в собствена си безпомощност и трагично безсилие. Едвали има в политическата история на капиталистическите джржави по-бездарна, по-некаджрна, без никакви изгледи предателска буржоазия от колкото е нашата, вжпреки хилипутските и жалки пивкавания на любителите на ликираните „революционни фрази“ да я представят за „напредничава“, която имала „историческата мисия да изгради политическата демокрация на Балканиите и да извжрши велики реформи и освободителни дела тука и там в „останалите под чуждо робство братя“. Тези реални и романтични политици в „нормалната игра“ на силите на сжвременото буржоазно общество тжрсят опора за постепенното освобождавание на поробените народи и класи, когото тжкмо тазе „нормална игра“ насилието в сжвременото общество безвжзвратно води кжм задглубочаване на социалните противоречия, кжм заробване на класа от класа, на народ от народ и че разрушението им е вжзможно само поплжтя на социалната революция, особно сега, след пжлния и окончателния крах на демократическия механизм на буржоазното общество.

Политическите партии у нас тжрсейки „своего щастие и ща-

стието на Македония“ в „нормалните игри“ на съвременното общество, в края на краищата станаха жалки играчки в ръцете на великите сили които изкопаха гробовете на България и Македония и хвърляха в мизерия и израждания тия два наистина велики народи, достойни за свободен и щастлив живот.

Вчера България беше пленница на Фердинанда, а Фердинанд беше пленник на Австрия, Германия или Русия—според показателя на дворцовите интереси. Отговорните български правителства без разлика на политическа програма, беха безгласни роби на Фердинанда и той ги влачеше след себе си, както в древния Рим владетелите влачеха вжрзаните за колесницата си роби. Днес България е пленница на Цар Бориса III, а последния е пленник на сжглаше нието.

У нас всесилието на «личния режим» се крепи не само на всесилието на политическите партии — най-празително доказателство за това е комичното положение на нашите книжни революционери — но още и на империалистичните аспирации, вчера на Германия, а днес на Франция. Декизираните контрреволюционери, когато играха на операточни революции засилиха позициите само на реакцията, благодарение на своето сектанско-интелегентско скудо-

умие. Разиграващият се днес политически фарс и по отношение на македонската емиграция от управляващата котерия остава същия само че при друга обстановка и с нови политически комедианти. Суфлоржт си остава изпитания дворецов шуг и царски клода, на чиито извжртени уши тайнствено пошепнува своята мжстителна песен сирените на Сжглаше нието респективно Италия. Тацит обрисуваше римските куртизанки с максимата — *Omnia ser viliter pro dominatione* — раболепствуват за да могат да се издигнат.

Вчера за прогнания трон на Фердинанда българските политически партии, без разлика на програма пожертвуваха Македония, Тракия и Добруджа, а днес сжштите «славни борци» срещу «личния режим» правят опит за да вждействуват вжрху вжтрешността на Македония да обсебят нейната нещастна и многострадала емиграция за да закрепят скиптжра на Цар Борис III

Нима, вчера, годините 1887-1893 до паданието на «великия тиранин» за спасяването на България т. е. на Фердинанда чрез «нормалната игра» в Македония не беха злокоби години на игра с сжебините на Македония? Нима през 1892 г., както в 1895 г. през времето на Стоилова не се правеха вжзстания в Македония с подкупени офицери, по ввущението на Австрия, за да се признае българския княз от

Русия? Не беха ли върховистите, тези жалки орждия в ръцете на двореца, които изгубиха Македония, и които по-късно в страниците на русофилския в. «Ден» беха принудени да разкрият престъпните замисли на двореца, който е бил против Автономията на Македония, защото съществувал таен договор между Австрия и Българии за една вероятна делба на Македония? Нима не беше Стамболовото правителство, което по внушение на Фердинанда не съобщи никакъв план за учредяването на автономия в Македония, когато този план се искаше настоятелно от английското правителство? Не бе ли Стоилов, шева на народняшката партия, който замести Стамболова, след като Австрия беше пошепнала на Фердинанда, че той трябва да се сближи вече с Русия, т. е. като едно начало на споразумение съществува помежду им — което доби санкция в Мюршек в 1897 год. Ами «инцидента» през 1902 год.? Когато Даневото правителство бе запитано, защо не си държи обещанието т. е. да не доуца никакви чети в Македония, на което той отговори: «правителството не е отговорно, вичо-вен е дворецът?» Не беше ли правителството на Петков — Гудев, което дойде на власт «в името на една агресивна военна политика против Турция» а двореца им награти Начевича за

пълномощен-министър в Цариград, с изричната заповед: «да води миролюбива политика в столицата на халифите»?

Не беше ли, вчера, през 1908 год. Малинов, шефа на демократичната партия, който мобилизира южнотракийските дивизии за да обяви «независимостта на България и да освободи кръвните братя» а биде принуден от двореца да откупи царската корона на Фердинанда с милиони и с опожаряването на македонските села и паланки?

Не бе ли царят пленник на Балпаца, а българските «държавници» негови безропотни ратаи и некои от подкупените синове на македонската емиграция кукли в ръцете на тия престъпници.

Нима Гешев и Донев, шефовете на народната и прогресивната партии не беха жалки орждия на в ръцете на двореца, а последния на Русия от 17 септември 1912 год. до 16 юний 1913 год., когато се почна балканската война. В името на «освобождението на роба македонец», макар че предварително Македония беше разпределена между България, Сърбия и Гърция и, която война доведе България до позорния Буко-решки мир, а Македония до нова голгота благодарение и на лукавите игри на граф Гарновски и откритото продажничество срещу 3 милиона рубли, чрез мислитлика на финансовия мини-

стер Т. Тодоров, на бжлгарския цар! Фединанда в Русия.

Нима от 2 јуниј 1913 год. до јуниј 1918 год. „либералната канцентрация“ от радослависти, тончевисти, генадиевисти, гатевисти, през всичкото време на общоевропейската война, кога то и Бжлгария се намеси в „великата освободителна война на народите“, за да освободи „братјата от игото на Сжрбја и Гжрция“ не беше ли престжпно орждие в ржцете на двореца, а последниј в ржцете на Австро-Унгарија и Германија И либералите, с добродетелите на неустрашимите герои, чийго шеф по настоящем „изплаца греховете си“ в Берлин, бежа белите врани на дворцовата политика, която винаги вешаели за Македонија злокобна сждба.

И днес целата тази стан от закоравели престжпници и рецидивисти, без укор и срам без да почувствуваат червевина по безсрамните си лица проспират мржсните си ржце кжм свешенните останки на народа велик мжченик, кжм македонската тракийската и добружанската емиграция. Долу престжпните маски! Големи ржцете! Не разкривайте с вашите злодеяния незарасналите рани на на емиграцията!

Белите врани на всежжможнијте вжрховни и времени комитетови треба да бждат отстранени одот градивното и организационото вешдело на емиграцията.

Те, винаги сж били орждие на

наши и чужди империалистически завојования.

Днес ролята на Австро-Унгарија в Балканите иска да играе капиластическа Италија, чийго бели врани сж подкупените бжлгарски журналисти, побжлгарените чевгенета — патриотарите и хората на разните вжрховни и временни комитети, които дигајки наоколо си празен шум стремјат се как да използват „нормалните сили“ на международната политика за . . . пжрвоначално натрудвање на капители и богатсва.

Емигранти, изгонете из вашата среда тези тжрговци с македонското дело, както невга босија Христос изгони от храма Божий тжрговците.

Тжжни спомени.

Македонци, чисто робство е нескончаема верига от тегла и терзания, тук като гладен ратај, а в Македонија безправен роб, не може да забрави борците за неговата свобода и техните усои и кжщца. Името на всеки град и планина вжжржсва у него безчет светли имена, като Гоце, Даме, Пере, Матоя и пр. и пр., които угаснаха твжрде рано. Гасней живота в мизерия и морална покруса и на останалите идеалисти и искрени борци от епохата на Белчев и плеадата негови сжвременници. След тази епоха нас-

тжпи тжржеството с макед. дело и паданието, на което сме и ние жалки и безсилни свидетели. Еднаква е тжгата за родните краища и моралното падане всред емиграцията. Македонца не може и не треба да забрави виновниците за неговото нещастие, както не може да забрави Охрид, Струга, каг чягто красота нема друга, Дебжр, Щип Скопие, Велес, на които макед. революционна история треба да посвети не малко страници. Нема да забрави Костур, Воден, Гевгели и Дојран с езерото, което придава на местноста и дивната Беласица — швейцарска красота. Нема да забрави Кукуш, когото сполетя най-грозната участ и най-големата чаша с отрова. Този красив град, разположе амфитеатрално на хжлма «Св. Георги», на вжрха на който като корона е кацнал едноименния манастир, сега е пепелище. Граджт, кждето сж се подвизавали пжрвите народни учители, кждето сж намерили пжрвия прием пионерите на свободата, който даваше духовна храна, неизчерпаема енергия, ентузиазм, инициатива и идеи за борците на свободата; който даде най-енергичната жертва, Гоце Делчев, у когото липсваше само поетичноста на Ботева, когото справедливо нарекоха «апостол на свободата», е пепелище! Нема да забрави Евидже Вардар, който даде Апостол войвода — „Вардарско слжн-

це“. Ами Прилеп, Бабуна планина, Беласица, Круша . . . Солун с неговите агентати! Но . . .

Букурешкият и Ниојският мир, които погазиха правдата и дозунгите на борците, погазиха сжщевременно и мира на Балкана

ОТЗИВИ.

Тракийците „действуват“

Тракийският Шангов комитет е разпратил телеграми до всички градове да образуват митинги и да искат „Тракия за тракийците“ подобно, по кацжл на софийският. Забравил е само да каже да нема бомба като тези в Американското консулство, че може да компрометира „акцията“. Е братлета, ще направите и вие в морето дупка, както вашите сжбратя македонският „Изпжнителен“ и „Времена комисија“. Вие действително сте се обжрнали на заповедни комитети, ала заповедта ви не може да бжде изпжнена. И вие мислите като Стамболијски от горе да заповедвате, а от доле да се изпжлнява. Чакајте, че ролите се менят. Стамболијски каза че Софја се е обжрнала на лудница. До како не го опровергаете вие ще се водим по наш акжл. А вам и другите комитети, ако др Дзнаджиев не може да ви помогне, Господ да ви е на помощ!

1) специалист по лекуване луди.

Крепостта превзета от вътре.

„Вжн Врангеловци“! Вжкат от лево и десно. Сами сте си виновни Господа. Не само че не ги пждехте, ами и джржава и черкви и общограждански комитети сжбираха им волни помощи. Хак ви е! Национал либералите обвиняват другите буржоазни партии че сж в „единен фронт“ с комунисти, но . . . много скоро сж забравили те, че през време на войната беха харизали на германците и Бжлгария и Македония, па и Добруджа, и германски камиони внасяха в Германия от тез колонии и яйца и джрва. По-късно комунистите изнасяха жито за Сжветска Русия, а сега Врангелова Русия е в царска и земеделска Бжлгария. Русия превзе крепостта от вътре. Вие мислите руските бжжанци сж като македонските, тракийските и др. роби. Те сж научени да управляват. Знам ли аз . . .

Сжобщения.

С окржжно от министерството на Вжтрешните Работи сжобщава се, че всички бжжанци от Македония и Тракия (а Добруджа?) освобождават се от трудова повиност за 1921/922 год. Това окржжно се отнася само за трудовата повиност. А 5-дневната общинска пжтна тегоба е заджлжителна и за бжжанците.

Ясно е, че това е несправедливо. Дружеството прави постжвки пред общината, бежанците да бждат освободени от нея, а пред министерството девиците да бждат освободени от 4 месечната трудова повиност.

Повиканите да я отбиват трябва да се снабдят с удостоверение от канцеларията на дружеството, в комитетското здание срещу Бжлг. Народна Банка, по миналогодишния ред.

Повторно подканяме всички, до които изпращаме на вржзки и единично сп. «Бюлетин» да побжрзат и уредат сметките си.

ПОДПИСКА:

За образуване фонд на сп. «Б ю л е т и н»

лист № 6

Ликоманов	10 лв.
А. У.	10 „
Д. П.	20 „
Всичко	40 „
От лист № № 1—5	1690 „
А всичко	1730 „

Македонци, подкрепете подписката за фонда на сп. «Бюлетин». Не забравяйте, че македонското освободително дело ще бжде чисто, само когато необходимите парични средства за неговата издржжка изхождат от чисти източници.

Печатница на Братия ИОНОВИ — Пловдив.